

LAUREN WILLIG

De Ashford-affaire

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

Kenia, 1926

Addies handschoenen zaten onder de zweetstrepen met rood stof.

Het waren niet alleen haar handschoenen. Toen ze omlaag keek, kromp ze ineen bij de aanblik van haar reiskostuum, dat ooit parelkleurig was geweest maar nu grijs en roestbruin zag van de rook en het stof. Zelfs in het weinige licht dat door het dikke muskietengaas voor de ramen heen wist te dringen, was duidelijk dat het materiaal niet meer te redden was. Het reistenue dat in Londen zo stijlvol had geleken, bleek een slechte keuze te zijn geweest voor de reis naar Mombasa.

Ze voelde zich ontzettend onnozel. Wat had haar bezielde? De outfit had haar meer dan een maandsalaris gekost, een onvergeeflijke extravagantie in deze tijden waarin haar garderobe meer neigde naar verstandig dan chic. Ze had er een hele middag voor rondgesjouwd in Oxford Street, winkel in, winkel uit, de ene outfit te gewoontjes, de andere te duur, niets precies goed. Uiteindelijk had ze het gevonden, slechts ietsje duurder dan ze zich kon permitteren, iets wat er, als je er vanuit precies de juiste hoek naar keek, bijna uitzag alsof het couture zou kunnen zijn in plaats van een slap aftreksel daarvan.

Ze had in haar piepkleine appartement heen en weer geparadeerd voor de spiegel met de rare rimpeling die van boven naar beneden door het midden liep, alle kanten uit draaiend om te proberen het volledige effect te zien, terwijl haar fantasie allerlei aanlokkelijke beelden aandroeg. Bea die haar kwam ophalen van het station, een

oudere, meer matroneachtige Bea, het zilverblonde haar strogeel gekleurd door de tropenzon, haar figuur wat ronder vanwege de kinderen die ze had gebaard. Ze zou Addie uit de trein zien stappen in haar stijlvolle nieuwe tenue met haar stijlvolle nieuwe kapsel en een verraste kreet slaken. Ze zou Addie linksom en rechtsom draaien, zich aan haar vergapen, aan haar nieuwe stadse wereldwijsheid, haar glanzende haar, haar kersvers geëpileerde wenkbrauwen.

Je bent volwassen geworden, zou Bea zeggen. En Addie zou glimlachen, een droge zweem van een glimlachje, het soort glimlach dat je zag tijdens een cocktailparty in het Ritz, en zeggen: die dingen gebeuren.

En dan, van ergens achter haar, zou Frederick zeggen: Addie? En ze zou zich omdraaien en verbazing en bewondering om voorrang zien strijden op zijn gezicht terwijl hij zich realiseerde, voor het allereerst, wat hij eigenlijk had achtergelaten in Londen.

Zweet druppelde tussen haar borsten en maakte haar jurk vochtig. Ze hoefde niet omlaag te kijken om te weten dat ze er hopeloos vlekkerig uitzag, met van die zweetplekken die geel zouden worden in de was.

Addie permitteerde zich een verwrongen glimlach. Ze had zo gehoopt – zulke verachtelijke hoop! – dat de uiterlijke vergelijking voor één keer in haar voordeel zou uitvallen, dat zelfs een slap aftreksel van couture het misschien wel zou winnen van de inspanningen van de kleermakers in Nairobi. In plaats daarvan was ze weer eens een verformfaaid wrak, een maand en een week verwijderd van alles wat vertrouwd en comfortabel was, voortratelend door de binnenlanden van Afrika – en waarom?

Dat had David haar gevraagd voordat ze wegging. Waarom?

Hij had het zo verstandig gevraagd, zo redelijk. In eerste instantie had ze de neiging gehad om te gaan steigeren, om tegen hem te zeggen dat het hem niets aanging. Maar het ging hem wel degelijk iets aan; dat wist ze. De ring die hij haar had gegeven hing aan een ketting om haar nek, een pre-verloving eerder dan een verloving.

Schuif hem om mijn vinger wanneer ik terugkom, had ze tegen hem gezegd. Daarna kondigen we het aan.

Maar waarom wachten, had hij gevraagd. Waarom zou je gaan?

Omdat... was ze begonnen, en vervolgens was ze stilgevallen. Hoe kon ze hem antwoord geven terwijl ze het zelf niet eens precies wist? Ze had iets gemompeld over haar lievelingsnicht, dat Bea haar nodig had, over affecties en schulden uit het verleden.

Helemaal naar Afrika, had hij gevraagd, met die opgetrokken wenkbrauw die zijn studenten zo vreesden wanneer ze stotterend hun uitleg gaven over Plato's *Staat* of *Politika* van Aristoteles.

Misschien wil ik wel gaan omdat ik wil gaan, had ze op scherpe toon gezegd. Had hij daar weleens aan gedacht? Dat ze misschien wel voor één keer een reis wilde maken voorbij de landsgrenzen? Dat ze misschien wel een beetje geleefd wilde hebben voordat ze een schort voorbond en zijn avondmaaltijden ging klaarmaken?

Het was een rotopmerking, maar het werkte wel. Hij had onmiddellijk een verontschuldigende houding aangenomen. Hij was heel vooruitstrevend, David. Het was een van de dingen die ze leuk vond aan hem; nee, een van de dingen die haar lief waren aan hem. Hij vond het daadwerkelijk bewonderenswaardig dat ze werkte. Hij bewonderde haar omdat ze haar aristocratische ketenen had afgegooid – zijn woorden – en haar eigen weg zocht in de wereld.

Hij realiseerde zich niet dat de waarheid veel complexer was, veel minder indrukwekkend. Het was meer zo dat de aristocratie zich van háár had ontdaan dan andersom.

Arme David. Na het terechte standje had hij het zijn missie gemaakt om haar reis naar Afrika hoogstpersoonlijk uit te denken en was hij elke avond met weer een nieuw zoenoffer verschenen: een landkaart, een reisgids, een spoorboekje. Hij had zich op het plannen van haar reis gestort alsof niet zij maar hij degene was die ging. Addie had geknikt en geglimlacht en belangstelling geveinsd die ze niet voelde. Elke andere reactie zou een erkenning zijn geweest dat de vraag nog altijd in de lucht hing.

Waarom?

Ze zou werkelijk willen dat ze het wist. Onder haar cloche zat haar haar aan haar hoofd geplakt van het zweet. Addie rukte de hoed van haar hoofd en liet hem op het smalle bed vallen. De beweging van de trein zou een briesje hebben moeten creëren, maar de horren zaten heel strak vast en het gaas was dichtgekoekt met het rode stof dat haast nog erger leek dan muskieten. Met de horren naar beneden was het donker en bedompt in het rijtuig, meer een veewagen dan een eersteklascoupé, het ratelen van de wielen over het spoor veel te vaak onderbroken door het hoge snerpen van de fluit.

Geknield op het bed wrikte ze de hor open. De trein pufte gestaag voort over het smalle, enkele spoor. De inlanders noemden het de IJzeren Slang, zo had men haar verteld in Mombasa, waar ze met moeite haar bezittingen van het schip naar de trein had weten te krijgen, hotsend en botsend in de bedrijvige, drukke haven. In de verte zag ze een kudde beesten, een soort herten maar dan met dunne, hoge hoorns, die op de vlucht sloegen vanwege het geluid van de trein. Het middaguur naderde en de tropenzon legde een soort zinderende waas over het tafereel, als een beslagen ruit, zodat de wegvluchtende beesten golfd en terwijl ze renden, als een impressionistisch schilderij.

Ze had zich Afrika nooit zo ontzettend groen voorgesteld, of de hemel zo ontzettend blauw.

De voorstellingen die ze zich had gemaakt, waren in tinten geelbruin en gebrande omber geweest, bruinen en oranje, met misschien een vleugje oerwoud erin als eerbetoon aan H. Rider Haggard. Misschien had ze meer aandacht moeten besteden aan de boeken en landkaarten die David had meegebracht, in plaats van zijn dunne, geanimeerde gezicht in het lamplicht gade te slaan met een vertrouwde mengeling van plichts- en schuldgevoel, genegenheid en vrees. Ze had niet de moeite genomen om überhaupt veel na te denken over Afrika. Er waren boeken die ze had kunnen le-

zen, mensen die ze ernaar had kunnen vragen, maar ze had er de moeite niet voor genomen, nergens voor. Wanneer ze dacht aan een bezoek aan Afrika, was het niet Afrika waar ze aan dacht.

De wind draaide en blies een rookpluim rechtstreeks in haar richting.

Addie trok de hor met een klap weer omlaag, hoestend in de bijtende walm. Haar zakdoek zag zwart nadat ze hem tegen haar gezicht had gedrukt. Ze strompelde naar de kleine wastafel en schrobde zich zo goed mogelijk schoon, de aanblik van haar eigen gezicht in de spiegel mijdend.

Zo'n doodgewoon gezichtje, vergeleken bij Bea's blozende liefstaligheid.

De Debutante van het Decennium, hadden de kranten Bea genoemd, genoegene scheppend in de alliteratie. Ze was gefotografeerd, niet één maar wel tien keer, als Diana, als Circe, als bundel maanlicht, als bruid, in kant en organza bloemen.

Addie probeerde zich Bea voor de geest te halen, Bea zoals ze was geweest, haar gezicht stralend van beweging, maar het enige wat ze kon oproepen was de koele schoonheid van een formele portretfoto, zilverbond haar dat sluik naar voren viel rond een gezicht met fijne gelaatstrekken, lippen waar een Romeinse godin jaloers op zou zijn, lichtblauwe ogen die een grijs tint hadden gekregen vanwege het kleurenpalet van de fotograaf. De foto stond op de schoorsteenmantel in haar zit-slaapkamer, de zilveren lijst een accent dat eigenaardig afstak tegen de afbladderende verf en de muren met vochtplekken, een relikwie uit een leven dat even lang geleden leek als het 'er was eens' uit sprookjes.

Addie vroeg zich af hoe die bleke liefstaligheid de tropenzon had doorstaan. Het was zes jaar geleden dat ze elkaar hadden gezien. Zou ze veranderd zijn? Rimpels hebben gekregen, uitgeput zijn, bruinverbrand?

Het was onmogelijk om zich Bea voor te stellen als iets anders dan wat ze was geweest, gehuld in zijde en franjes, een sigarettenhouder

in één hand. Al deed Addie nog zo haar best, ze kon zich haar niet voorstellen op een plantage in Kenia, kon haar niet vereenzelvigen met vuil en zon, kaki en muskietengaas. Dat was iets voor andere mensen, niet voor Bea. Ze vond het bijna even moeilijk te geloven, ondanks het bewijs dat voortkwam uit de pen van haar nicht, dat ze inmiddels moeder was geworden, niet één maar wel twee keer. Twee dochtertjes, had er in haar brief gestaan. Marjorie en Anna.

Addie had cadeautjes voor de beide meisjes in haar hutkoffer, Franse poppen met een porseleinen gezichtje en zaagselarmen. Ze had ze op het laatste moment gekocht, de eerste de beste poppen uit het schap getrokken, voor het geval de kinderen inderdaad echt waren en niet een van de uitvoerige plagerijen van haar nicht. Het moederschap en Bea waren twee concepten die niet samengingen. Een beetje zoals Bea en Kenia.

Addie pulkte aan de vinger van haar handschoen. Ze moest er mee ophouden en wel nu meteen, voordat ze in Nairobi aankwam. Ze was onredelijk. Misschien was Bea wel een fantastische moeder. Ze was beslist een fantastische mentor geweest voor een eenzaam nichtje, een uitstekende gids en een uitstekende vriendin. Achtere-loos soms, dat wel, maar altijd liefdevol.

Mensen veranderden, bracht Addie zichzelf in herinnering. Eerlijk waar. Ze veranderden en leerden en groeiden, net zoals zij had gedaan.

Misschien was Kenia wel precies wat Bea nodig had gehad om het beste in haar naar boven te halen, net zoals emancipatie het beste in Addie naar boven had gehaald. Misschien zou het wel allemaal goed uitpakken, hield Addie zichzelf hoopvol voor. Ze konden elkaar nu als gelijken ontmoeten, allebei gelukkig en geborgen in hun eigen leven, geen verwickelingen meer van liefde en wrok en plichtsgevoel. Ze was niet langer het zielige liefdadigheidsgeval in de kinderkamer.

Ze was zesentwintig, hield ze zichzelf voor. Zesentwintig en zelfvoorzienend. Ze verdiende al vijf jaar haar eigen kost, betaalde

haar eigen rekeningen en nam haar eigen beslissingen. De dagen van inwonen bij Bea, van meedrentelen in Bea's kielzog, waren verleden tijd, lang verleden tijd.

Als Bea's brief iets duidelijk had gemaakt, dan was het wel dat zij Addie nodig had, en niet andersom.

Ze haalde Bea's brief tevoorschijn uit haar reisportefeuille. Hij was bevuurd en gekreukt, gelezen en herlezen. Je moet komen, had ze geschreven, klinkend als de oude Bea, zonder de minste verwijzing naar alles wat er was voorgevallen voordat ze was vertrokken. Ik ben totaal verloren zonder jou.

Gedestilleerde essentie van Bea, dacht Addie. Niet alleen de slordige letters, maar de woorden zelf. Niets was ooit simpelweg wat het was; het was altijd totaal, verschrikkelijk, hopeloos. Beminnen of haten, Bea deed geen van beide half. Uitstekend wanneer je werd bemind, niet zo amusant wanneer je werd gehaat. Addie kende beide kanten.

We zouden allemaal dolgraag willen dat je komt.

'We.' Niet Marjorie en Anna, die kenden haar niet en konden haar dus ook niet missen. Addie had avond aan avond opgezeten om dat ene woord te ontleden als een professor met een gedicht, het draaiend en van alle kanten bekijkend. We. Was het slechts het zoveelste voorbeeld van Bea's overdrijving? Een vriendelijk sociaal gebaar? Of...

Addie legde de brief abrupt weg en propte hem terug in haar reisportefeuille. Ze zou het wel zien. En daarna zou ze teruggaan naar David, David die dacht dat hij van haar hield en dat misschien ook werkelijk deed. Zelf leek hij bijzonder overtuigd op dat punt.

Overtuigd genoeg voor hen allebei?

Ja, zei ze tegen zichzelf. Ja. David hoorde bij haar nieuwe leven, het leven dat ze voor zichzelf had opgebouwd, pijnlijk stukje bij pijnlijk beetje – nou ja, nadat alles zo verschrikkelijk, dramatisch was misgegaan. De rest was allemaal verleden tijd, verdwenen in de mist van de jaren. Bea en zij zouden er nu om kunnen lachen op

de veranda van de plantage. Had de plantage een veranda? Addie vermoedde van wel. Het klonk als een toepasselijk rustieke toevoeging.

Daarom ging ze, zei ze tegen zichzelf. Om vrede te sluiten. Bea en zij waren zo lang elkaars vertrouwing geweest, hun band hechter dan die van twee zusjes. De voorbije vijf jaren van radiostilte hadden geëttterd als een wond.

Aan Frederick wilde ze niet denken.

De fluit produceerde een laatste, snerpende kreet en de trein kwam schokkend tot stilstand. 'Nairobi!' schreeuwde iemand. 'Nairobi!'

Het leek volstrekt onmogelijk dat ze er was, dat de treinreis niet eindeloos door zou gaan, hotsend en rokerig, terwijl de zon haar ogen plaagde door de jaloezieën heen.

'Nairobi!'

Addie kwam abrupt in actie, tilde haar reistas van de grond en speurde de coupé rond naar verdwaalde eigendommen. Haar hoed lag nog altijd vergeten op het bed. Ze duwde hem weer op haar hoofd en pinde hem op zijn plaats vast met een lange, stalen speld. Ze was er. Nu kon ze niet meer terug. Ze trok het jasje van haar reistenuë recht, haalde diep adem en beende doelbewust naar de deur van de coupé.

Toen ze de deur had opengewrikt, kneep ze haar ogen tot spleetjes tegen het felle licht. Haar malle hoedje was volkomen nutteloos tegen de zon; ze kreeg een verwarde indruk van licht en stof, mensen die bedrijvig af en aan liepen, pakketjes uitlaadden, vrienden begroetten in een handvol verschillende talen, roepend in het Arabisch, Engels, Duits, Frans. Balancerend op het metalen trappetje schermde Addie haar ogen af tegen de zon, vergeefs zoekend naar een bekende gestalte, iemand die misschien was gestuurd om haar op te wachten. Claxons van auto's toeterden naar riksja's die werden getrokken door mannen in nauwelijks meer dan lendendoeken, banden piepten, en het geluid van kletterende paardenhoeven

steeg boven het opgewonden gepraat van de mensen op het station uit. In de hete zon leken de geuren versterkt, paard en machineolie en curry van een kraampje naast het station.

Boven het lawaai uit riep iemand haar naam. 'Addie! Addie! Hier.'

Gehoorzaam draaide ze zich om, zoekend. Het was Bea's stem, omfloerst en lieflijk, met die zweem van een lach, zelfs wanneer ze op haar allereserveerdst was, alsof ze verrukkelijke geheimen had die ze dolgraag wilde vertellen. Een mond gemaakt om aardbeien te eten, had een van haar aanbidders vol hartstocht verklaard, de lippen altijd getuit rond de belofte van een glimlach.

'Bea?' Stof en zonlicht maakten dat er vlekjes voor haar ogen dansten. Donkere mannen in bleke gewaden, Europeanen in kaki en vrouwen in lichte jurken wervelden en bewogen allemaal door elkaar als de beelden in een kaleidoscoop, om elkaar heen cirkelend op het overvolle perron.

Een gehandschoende hand schoot omhoog uit de menigte, wild zwaaiend. 'Hier!'

De mensenmassa brak uiteen en Addie zag haar. De tijd viel weg. De geluiden en stemmen verdwenen naar de achtergrond, een gedempt tumult in de verte.

Hoe had ze ooit kunnen denken dat ze Bea had overtroffen?

Twee kinderen hadden haar niet veranderd. Ze was nog altijd lang en slank, haar blonde haar goudkleurig glanzend onder de hoed die ze met één hand vasthield. Het was een schuinstaand exemplaar; daarbij vergeleken leek Addies cloche zowel onpraktisch als provinciaals. Bea's jurk was lichtbruin, maar allerm minst saai of truttig. Hij was ruimvallend van boven en nauwsluitend rond de heupen, geaccentueerd door een laaghangende riem in contrasterend wit en lichtbruin die paste bij de details aan de mouwen en de zoom. Addies reistenuue stak er zowel opgesmukt als goedkoop bij af.

Addie voelde een vertrouwde golf van liefde en wanhoop, blijdschap vanwege de blijdschap op het gezicht van haar nicht, zo

beeldschon, zo onveranderd; zo oneerlijk beeldschon, zo oneerlijk onveranderd. Ze wist dat het niet fair was om Bea iets kwalijk te nemen wat zo simpelweg en moeiteloos een deel van haar was, maar ze deed het toch. Voor één keer... Voor één keer...

‘Lievelling!’ Bea deinsde nooit terug voor een theateraal gebaar. Ze stortte zich met uitgestoken armen naar voren terwijl Addie onhandig de metalen trap af klauterde, stijf en ongemakkelijk vanwege een dag en een nacht in een stalen doos. ‘Welkom!’

Addie stak een hand uit om haar af te weren. ‘Raak me niet aan, ik ben helemaal vies.’

‘Nonsens,’ zei Bea, en ze omhelsde haar evengoed, geen sociaal tegen elkaar drukken van de wangen, maar een volwaardige omhelzing. Heel even drukten haar armen zo hard dat Addie door haar jurk heen de botten kon voelen. Ze was dunner, Bea, dunner dan ze in Londen was geweest. Haar armen grepen Addie beet met pezige, krampachtige kracht. ‘Ik heb je gemist.’

Voordat Addie antwoord kon geven, voordat ze kon zeggen dat zij haar ook had gemist, had Bea haar alweer losgelaten en een stap naar achteren gedaan, kalm en zelfverzekerd, in elke vezel de debutante die ze was geweest.

Ze nam Addie van top tot teen op en trok een gezicht dat een komische karikatuur was van medelijden. ‘Die afschuwelijke trein. Wat jij nodig hebt,’ zei ze met autoriteit, ‘is een borrel.’

Addie bekeek zichzelf met een meewarige blik, bekeek haar met zorg gekozen reistenuue, dat vuil was en onder de zweetvlekken zat. Daar ging haar grootse entree. Daar ging de concurrentiestrijd met Bea. Ze had verloren nog voordat ze was begonnen. ‘Wat ik nodig heb, zijn een bad en mijn spullen.’

‘Dat gaan we allebei voor je regelen. En een borrel.’ Bea stak haar arm door die van Addie op de oude manier, haar moeiteloos meetrekkend door de menigte. ‘Reizen is altijd afgrijselijk, vind je niet? Die nare kleine coupés en die nare mensen die langs het spoor staan te roepen over thee.’ Bea had altijd al een talent gehad voor

het imiteren van mensen. Ze deed het onbewust, nam een bepaalde houding aan en stapte er ook net zo makkelijk weer uit.

‘Zo afgrijselijk was het nou ook weer niet,’ zei Addie, die moeite moest doen om haar bij te houden. Haar reistas was zwaarder dan in haar herinnering, haar kortere passen geen partij voor die van Bea. Ze groef in haar geheugen naar een aantal van Davids verhandelingen. ‘Ik heb begrepen dat het veel makkelijker is nu de spoorlijn is aangelegd.’

‘Veel beter,’ zei Bea afwezig. Ze glimlachte en zwaaide naar een man in een bleek kostuum. ‘Dat,’ zei ze vanuit haar mondhoek tegen Addie, ‘is generaal Grogan. De eigenaar van Torr’s Hotel. Daar komen we nooit.’

‘O?’ Addies tas bonkte pijnlijk tegen haar knie. ‘Is het...’

‘Gewoontjes,’ zei Bea afwijzend. ‘Jij zou daar natuurlijk sowieso niet naartoe gaan, want je logeert bij ons, maar als we in de stad zijn, gaan we altijd naar Muthaiga. Of het Norfolk. Nóóit naar Torr’s.’ Ze schonk de onfortuinlijke eigenaar een brede glimlach waarvan hij over zijn eigen voeten struikelde.

‘Juist,’ zei Addie, al hadden de namen geen enkele betekenis voor haar. ‘Uiteraard.’ Ze keek reikhalzend achterom, maar de man was inmiddels verdwenen, en Bea debiteerde alweer nieuwe wijsheden, iets over ontmoetingen voor races, en cocktailparty’s, en dit stel en dat stel, en wiens plantage een mislukking was en wie de moeite waard was om te kennen.

‘... weet je dat niet meer, Euan Wallaces eerste vrouw? Je hebt ze vast weleens ontmoet?’ Gelukkig wachtte Bea niet op antwoord en ratelde ze gewoon verder, zelfs terwijl ze zich een weg baande door de mensenmassa. ‘Ze is een eeuwigheid geleden van hem gescheiden; of misschien is hij van haar gescheiden. Het valt haast niet bij te houden. Joss is haar nieuwe, al is hij niet zo heel nieuw meer. Het is nu... zeven jaar geleden? Acht?’

‘Hm,’ zei Addie, uit alle macht proberend om niet al te opvallend te hijgen. Zweet maakte haar blikveld wazig, verblindde haar half,

maar ze kon niet bij een zakdoek om het weg te vegen. Vastbesloten ploeterde ze voort terwijl ze haar best deed om het akelige, holle gevoel diep in haar binnenste te negeren, het gevoel dat haar vertelde dat dit allemaal een verschrikkelijke vergissing was geweest.

In plaats van de wereldwijze was ze de nieuwkomer die door Bea werd geïntroduceerd in de mysteries van haar wereld, mysteries die Addie nooit volledig zou begrijpen en die haar ook nu weer afhankelijk zouden maken van Bea's leiderschap en sturing.

Kortom: in één klap terug in het oude patroon.

'Hoe ver is het nog?' flapte ze eruit, Bea's monoloog onderbrekend.

'Niet zo ver,' zei Bea, haar verbaasd aankijkend. 'O liefje, je ziet er werkelijk afgepeigerd uit. Het is de hitte, hè? In het begin overvalt het mensen nogal.'

Bea had er helemaal geen last van; ze oogde volkomen koel en fris. Maar zij was dan ook niet degene die een tas droeg die de afgelopen tien minuten aanzienlijk zwaarder leek te zijn geworden. Evenmin had ze de afgelopen vierentwintig uur doorgebracht in een afgesloten trein.

'Geen zorgen, liefje,' zei ze. 'We zijn zo bij de auto. O, kijk! Daar heb je Alice de Janzé.' Bea wuifde loom naar een stijlvol geklede vrouw die eruitzag alsof ze zo uit Parijs kwam. 'Amerikaanse, getrouwd met een Fransman. Geen idee wat ze in Nairobi doet. Meestal zit ze op Slains.'

De sociale catalogus werkte op Addies zenuwen. Het was alsof ze weer in Londen was, in hun debutantenjaar, Bea constant omringd door mensen, moeiteloos vrienden en vrienden van vrienden makend. Wat was er gebeurd met 'we leiden een rustig bestaan op onze kleine plantage'?

Ademloos vroeg Addie: 'Waar zijn je meisjes?'

Bea versnelde haar pas. Addie moest praktisch rennen om haar bij te houden. 'Op de plantage. Daar zijn ze gelukkig. Zoals Dodo in de stallen. Over smaak valt niet te twisten, toch?'